

Arrest

nr. 214 871 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochters X en X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een verzoek om internationale bescherming in op 8 mei 2013. Op 1 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 128 537 van

2 september 2014. Op 22 april 2014 werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Op 17 september 2014 diende verzoekster een asielaanvraag in naam van haar minderjarige kinderen in. Na een nieuwe weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal weigerde eveneens de Raad bij arrest nr. 145 405 van 12 mei 2015 de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Op 20 oktober 2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies).

1.3. Verzoekster diende in eigen naam een tweede asielaanvraag in op 13 juli 2015. De commissaris-generaal nam op 29 september 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.4. Verzoekster diende een derde verzoek om internationale bescherming in op 24 november 2016. De commissaris-generaal nam op 13 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 oktober 2017 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies).

1.5. Bij arrest nr. 201 239 van 19 maart 2018 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 3 april 2018 werd verzoekster bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BIJLAGE 13 QUINQUIES

REF.: 7701898

R.R. Nr.: (...)

+ twee (2) kinderen : B. D. T. ...

M. Y. J. B. D. ...

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten ,

naam: M. Y.

voornaam : E.

geboortedatum: 04.07.1981

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Ethiopië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij-hij-(zij) beschikt over de-documenten-die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 september 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 19 maart 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

*in uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(...)"*

1.7. Op 2 mei 2018 diende verzoekster een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekster sedert 4 mei 2018 van ambtswege is afgevoerd en derhalve niet doet blijken van het rechtens vereiste actueel belang. Uit de wettelijke informatie van het wachtregister blijkt niet dat actueel melding wordt gemaakt van enige afvoering van ambtswege. Integendeel, op 5 mei 2018, daags na de beweerde ambtshalve afvoering, wordt een nieuw adres vermeld in hoofde van verzoekster. Verzoekster wijst er ter terechtzitting ook op zij op 4 september 2018 een nieuwe aanvraag om verblijfmachtiging heeft ingediend, hetgeen haar aanwezigheid op het grondgebied aantoont.

Ter terechtzitting betwist de verwerende partij niet langer dat verzoekster nog wel degelijk op het grondgebied verblijft. De exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

*"- Schending van het artikel 1, §1,12 ° Vreemdelingenwet;
- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet;
Schending van het artikel 74/13 Vw.;
Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
Schending van het artikel 8 EVRM ;
Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie;
Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit
Schending van het artikel 3 EVRK;
Schending van het artikel 22bis GW;
Schending van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.
- 4.1.*

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd:

""In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam: M. Y.

noornaam: E.

(...)

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 29 september 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 19 maart 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(2) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

(zie stuk 1)

- 4.2.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

- 4.3.

Dit uitwijzingsbevel stelt dat deze werd genomen in uitvoering van het art. 52/3 Vw.

Art. 52/3.

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat (...)"

Met andere woorden, er wordt bepaald in artikel 52/3 Vreemdelingenwet dat er gemotiveerd dient te worden welke gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° Vw. van toepassing zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing naar het artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Verzoekster verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Evenwel bepaalt het art. 7 Vw. eveneens dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11" of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

- 4.4.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

- 4.5.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (zie RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verweerster verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het feit dat de verzoekster niet over een geldig paspoort met geldig visum beschikt. Verder verwijst zij enkel naar de asielpprocedure, meer bepaald de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 29/09/2017 en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19/03/2018.

Andere elementen worden helemaal niet betrokken in de bestreden beslissing.

Dit is ten onrechte niet gebeurd.

De verzoekster kan immers opmerken dat zij en haar minderjarige kinderen zich in een kwetsbare positie bevinden.

Verzoekster is besneden;

Verzoekers is een alleenstaande moeder met 2 minderjarige dochters;

Verzoeksters dochters zijn niet besneden;

Verzoeksters eerste dochter is in Griekenland geboren;

Verzoeksters tweede dochter is in België geboren.

4.6.

Het artikel 74/13 Vw. stelt uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling. De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in

het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (zie RvV 130 247, 26 september 2014).

- 4.7.

Er kan niet ernstig ontkend worden dat de verzoekster en haar minderjarige kinderen zich in een kwetsbare positie bevinden.

o 4.7.1.

Verzoekster is een alleenstaande moeder.

Zij draagt de zorg voor 2 minderjarige dochters.

Bovendien is zij wel en haar dochters niet besneden.

De verzoekster engageert zich ertoe om haar dochters niet te laten besnijden. Dit engagement is in België als alleenstaande moeder met de hulp van de Belgische overheden en de talloze organisaties zoals GAMS vol te houden. In haar land van herkomst is die garantie er evenwel niet.

o 4.7.2.

Artikel 1, §1,12° Vreemdelingenwet definieert als kwetsbare personen :

"12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan;"

o 4.7.3.

Met andere woorden, verzoekster en haar kinderen dienen als kwetsbaar beschouwd te worden. Ten eerste zijn er 2 begeleide minderjarige kinderen.

- Ten tweede is verzoekster een alleenstaande ouder met minderjarige kinderen ;

Ten derde heeft de verzoekster, als besneden vrouw, foltering en een ernstige vorm van geweld ondergaan.

- 4.8.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het feit dat de minderjarige kinderen niet besneden zijn en in Europa geboren zijn.

Nochtans stelt het artikel 74/13 Vw dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind.

Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing heeft genomen die gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek waarbij rekening gehouden wordt met het hoger belang van de minderjarigen, hun gezinsleven en hun recht op onderwijs.

De verzoekster en de kinderen stellen vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich beperkt tot een loutere opsomming van de laatste asielbeslissingen die de verzoekster heeft doorlopen en er verder een standaardmotivering op na houdt.

o 4.8.1.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

11.

o 4.8.2.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende:

- Mening van het kind;*
- Identiteit van het kind;*
- Behoud van de familiale banden;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind;*
- Kwetsbaarheid;*
- Recht op gezondheid;*
- Recht op onderwijs.*

Uit de bestreden beslissing, die een standaardmotivering bevat, blijkt onmiddellijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het belang van de 2 minderjarige kinderen, die eveneens het voorwerp uitmaken van de bijlage 13quinquies.

Aangaande het recht op onderwijs, de kwetsbaarheid, de mening van het kind, het recht op een intact, gezond lichaam werd geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de minderjarige kinderen.

Mening van het kind

De minderjarige kinderen werden voorafgaande aan de bijlage 13quinquies niet gehoord.

De kinderen willen naar school gaan.

De kinderen zijn in Europa geboren en kennen Afrika niet.

De kinderen willen niet besneden worden.

Recht op onderwijs

De kinderen lopen school. De oudste is al schoolplichtig.

Kwetsbaarheid

De minderjarige kinderen hebben enkel hun mama, die zich in een preciaire situatie bevindt.

Hun mama staat te zwak om zich als alleenstaande in Ethiopië te verweren tegen de wil en de bemoeienissen van haar familie.

Dienaangaande kan weer verwezen worden naar de definitie van kwetsbare personen in de Vreemdelingenwet, meer bepaald art. 1, §1,12° Vw. Met andere woorden, de minderjarige kinderen dienen als kwetsbaar beschouwd te worden. De kinderen hebben enkel hun moeder. Bovendien heeft hun moeder besnijdenis ondergaan en sluit niets uit dat de kinderen dit ook zouden kunnen ondergaan. Met loutere hypothetische veronderstellingen in België dat dit bij 1 terugkeer mogelijks niet zal gebeuren zijn zij niets. Het risico is er wel degelijk op een schending van de fysieke integriteit. Het zou een misdaad zijn om de kinderen dit risico te laten lopen.

Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind

Recht op gezondheid

Het is vaststaand dat de moeder besneden is. Het is vaststaand dat de minderjarige kinderen niet besneden zijn en dienen beschermd te worden tegen het mogelijk risico hierop.

De moeder heeft zich geëngageerd hierop toe te zien. In België is er de garantie dat de verzoekster in deze missie zal slagen.

Zij kan rekenen op de Belgische overheden en ervaren organisaties zoals GAMS. In haar land heeft zij deze bescherming niet.

Aangaande de overige hierboven opgesomde punten werd verder niet gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.9.

Naast het artikel 8 E.VR.M., wordt het privé leven ook gewaarborgd in het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de bijzonder kwetsbare situatie waarin verzoekster en haar kinderen zich bevinden.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie, de geboorte van de kinderen in Europa en het gegeven dat de dochters in tegenstelling tot de moeder niet besneden zijn.

De verzoekster kan via de huidige bestreden beslissing bijgevolg niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en die van haar minderjarige kinderen nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing

te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn. De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden. De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2. Na een duiding van de rechtsregels die de afgifte van het bestreden bevel (bijlage 13*quinquies*) regisseren, voert verzoekster *in concreto* aan dat geen rekening werd gehouden met de kwetsbare situatie waarin zij en haar minderjarige kinderen zich bevinden. Zij wijst erop dat zij een alleenstaande vrouw is met twee minderjarige dochters, dat zij in Ethiopië besneden werd, en dat zij vreest dat haar dochters bij een terugkeer naar Ethiopië hetzelfde zal overkomen. Zij voert aan dat zij moet worden beschouwd als een kwetsbaar persoon in de zin van artikel 1, 12°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat geen rekening werd gehouden met het belang van haar minderjarige kinderen. Ze wijst ook op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en op artikel 22*bis* van de Grondwet. In het bijzonder verwijst verzoekster naar het feit dat de kinderen in Europa geboren zijn, dat zij naar school gaan en naar de vrees voor genitale verminking. Verzoekster wijst er ook op dat zij als alleenstaande vrouw in Ethiopië te zwak is om zich te verweren tegen de bemoeienissen van haar familie.

Met betrekking tot verzoeksters kritiek, dat de gegeven motivering een standaardformulering zou zijn, merkt de Raad op dat het feit dat een bepaalde motivering een gestandaardiseerde formule bevat of betrekking heeft op een vaak voorkomend typegeval, op zich niet betekent dat deze motivering niet afdoende zou zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.). De motivering vermeldt de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing gesteund is en de feitelijke vaststelling die eraan de basis van ligt, met name dat verzoekster niet over een visum of een vervangend document beschikt zoals vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist noch deze feitelijke vaststelling, noch de vaststelling dat zij zich dienvolgens bevindt in het geval gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 1° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met deze motivering worden volstaan.

Wat betreft de aangevoerde vrees voor besnijdenis blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster omwille hiervan in naam van haar minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De commissaris-generaal en de Raad oordeelden dat een gegronde vrees voor vervolging, op basis van het risico op besnijdenis, niet aannemelijk werd gemaakt. In zijn arrest nr. 201 239 van 19 maart 2018 oordeelde de Raad na een onderzoek ten gronde en op basis van de verklaringen van verzoekster en haar dochters tijdens interview op het commissariaat-generaal dat de geloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor besnijdenis van haar dochters niet aannemelijk was. Verzoekster werd in kennis gesteld van zowel de beslissing van de commissaris-generaal als van de arresten van de Raad. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en is een gevolg van de weigering om verzoekster en/of haar dochters als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De bestreden beslissing verwijst naar de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2017 en van de Raad d.d. 19 maart 2018. Hieruit blijkt, minstens impliciet, dat rekening werd gehouden met de vrees voor besnijdenis die verzoekster aanvoerde in het verzoek om internationale bescherming. Vermits in die beslissingen het risico op besnijdenis van haar dochters niet aannemelijk werd geacht, wordt verzoekster niet bijgetreden waar zij thans aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het aangevoerde risico of de vrees voor besnijdenis. Uit de gegevens door de verwerende partij aangebracht naar aanleiding van de terechtzitting, blijkt ook dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster op 2 mei 2018 indiende in naam van haar dochters, op 18 juli 2018 niet-ontvankelijkheidsbeslissingen werden genomen. Hierin oordeelde de commissaris-generaal dat er geen nieuwe elementen waren die de kans op erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maken.

Met betrekking tot het recht op gezinsleven, merkt de Raad op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat

van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoekster wist dat haar verblijf precair was en dat zij bij een niet erkenning of niet toekenning van internationale bescherming het grondgebied zou dienen te verlaten. Verzoekster voert geen elementen aan waaruit kan blijken dat haar gezins- of privéleven in het land van herkomst niet kan worden verdergezet.

Wat betreft het hoger belang van de minderjarige kinderen omvat dit in beginsel twee aspecten, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136). Het bestreden bevel strekt er *in casu* niet toe de kinderen te scheiden van hun moeder. Uit de stukken overgemaakt door de verwerende partij blijkt voorts dat op 2 oktober 2018 aan verzoekster een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd afgegeven met betrekking tot elk van haar dochters. Verder toont verzoekster ook niet het bestaan aan van dwingende elementen met betrekking tot het welzijn van de kinderen die een terugkeer naar Ethiopië in de weg zouden staan.

Ook wat betreft het recht op onderwijs, zoals gegarandeerd door artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, voert verzoekster geen enkel element aan waaruit kan blijken dat haar kinderen geen toegang zouden hebben tot onderwijs in het land van herkomst. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. t. Moldavië*, nr. 140).

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van elementen in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarmee de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT